

הגברים לבעת

חדשה, אורי, נישאה לו וילדה בן נוסף, אבי.

"היה לי קשה ללדת, עברתי שש הפלות טבעיות בחיי, לפני שילדתי את אבי היפילתי תאומים." אבי, בן השנה, יושב בעגלה. "הוא יהיה נגן בוזוקי", מבטיח אורי: "בעוד כמה שנים תעשו גם עליו כתבה." ומרטין מוסיפה אחריו: "בעזרת השם".

המישפחה האמנותית מאמינה באלוהים ושומרת מסורת בקפדנות. בסלון אף תלויה תמונתו של הבאבא סאלי. התמונה נקנתה כתרומה לישיבה של חוזרים-בתשובה. את כספה של רקדנית-הבטן הם קיבלו בשימחה, אולם את כינרת סילקו מבית-הספר הרתי שבו למדה, בתואנה שכך לא יאה לבת דתית. המישפחה קיבלה את הגזירה בהבנה. למען הקאריירה של

שואל אותה אביה, והקטנה יורה מיד שמות של עשרות אולמות גדולים ומפוארים. "ספרי, כינרת מותק, מי שולח לך מיכתבים", ממשיכה האם ושואלת. והמותק עונה: "ילדים מעריי צים מכל הארץ. קיבלתי מיכתבים מחצור, מקריית-שמונה, מצפת ומכל מיני מקומות."

בניגוד לבתה, התחילה מרטין, האם, את הקאריירה בגיל מבוגר יחסית. אחי רי נשואין כושלים היא נשארה לבדה עם כינרת, שהייתה אז תינוקת, והייתה צריכה להתמודד עם נעיות פרנסה קשות. "במקום ללכת ולנקות חדרים מדרגות, החלטתי לעשות מה שאני יודעת לעשות טוב, לרקוד. התחלתי להתאמן בבית ואחר-כך התחלתי גם להופיע." היא מספרת: "בעיני ההורים שלי זה לא מצא חן ככלל. הם טענו שזה

כינרת ואמה

מרטין אליאס מתאמנת

ביחד: התפוח אינו נופל רחוק

מהעץ. היא למדה לבר, ללא הרחבה.

לחמש שנים. לא הסכמנו. זה נראה לנו זמן ארוך מדי, מי יודע מה יהיה איתה בעוד חמש שנים? בינתיים אנחנו מטפלים בהופעות שלה."

כינרת מקשיבה למחמאות ונהנית. היא מודעת היטב לכישרון הטמון בה, מודעת ליופיה, היא מתנהגת כאשה קטנה ולא כילדה. בצהריי-היום היא מדיפה ריח של בושם יקר. "אני אוהבת להתבשם", מסבירה הילדה: "לפני שאני יוצאת מהבית אני תמיד מת' בשמת." תוך שהיא מרברת היא מסרקת את שערה באצבעותיה, משחקת בידיים בתנועות נשיות. היא גם מרברת כאישה בשלה, המודעת לנשיותה. רק הקול הילדותי מזכיר לנו שמדובר בילדה קטנה.

היא לבושה חצאית-מיני אופנתית, "אני אוהבת בגדים יפים ואוהבת להתלבש יפה. אני בוחרת את הבגדים שלי לבר, לפי הטעם, ואמא קונה לי את מה שאני רוצה. אוהבת במיוחד חצי איותימיני בצבעי שחור ולבן, שיראה אלגנטי. אני תמיד לבושה יפה, כי חשוב לי להראות טוב. אני גם נורא אוהבת להתגדר, אוהבת לעמוד שעות מול המראה, לשחק עם השיער, למרוד בגדים."

באבא-סאלי בסלון

דמיטריה לריקודי-בטן התחילה למגיל צעיר: "עוד כשהייתי תינוקת, הייתי רואה איך אמא מתאמנת בבית, מול המראה. הקצב של המוסיקה תפס אותי. בהתחלה לא סיפרתי לאמא, הייתי מחקה את התנועות שלה רק כש הייתי לבר. הייתי מתאמנת ורוקרת, וכל הזמן חלמתי להיות רקדנית-בטן מפורסמת. חלמתי שיעשו עלי כתבות בכל העיתונים. כשהייתי רואה פירסור מות רציתי להופיע בהם, שכולם יכירו אותי ויעשו לי כבוד."

"היום זורקים עלי כסף, פרחים, מנשקים אותי, רוצים להצטלם איתי, זה כמעט כמו שהלמתי. למה כמעט? כי אני עדיין לא רקדנית-הבטן מיספר אחד בעולם." אבל אביה ואמה מרגיעים אותה פה אחד: "את עוד תהיי, הכי שיהיי מבוגרת יותר."

יום אחד סיפרה כינרת לאמה על אהבתה לריקוד. האם ביקשה ממנה לרקוד. "עמדתי בהלם", היא מספרת: "איזה תנועות, לא האמנתי שהיא למדה את הכל לבדה."

כינרת התחילה להופיע בשמחות מישפחתיות. שמה, כרקדנית-בטן מעור לה, עבר מפה לאוזן, והיא הוזמנה לעוד ועוד הופעות. "איפה הופעת עד היום?"

נגואה פואד, רקדנית-הבטן הטובה בעולם, ראתה את כינרת כשהופיעה במצרים ומחתה דימעת-התרגשות. נגואה אף הציעה לרקדנית הישראלית לחתום על חוזה-הופעות. היא רצתה שכינרת תופיע יחד עימה במסעותיה הרבים בעולם. אך הוריה של כינרת סירבו. "הדבר החשוב ביותר לילדה הם הלימודים", אומר אורי, וכינרת מוסיפה: "אני רוצה לרדת חשבוך ואנגלית וטבע, זה חשוב ללמוד דברים, ואני לא רוצה להפסיד את בית-הספר."

נגואה פואד תיאלץ בינתיים להמ" שיך ולהופיע לברה. ככלי-זאת היא שלחה לכינרת מתנה — חליפת-ריקוד מיוחדת ששוויה 600 דולר. גם רקדניות-בטן אחרות מנבאות לה עתיד מזהיר. "היא כישרון נדיר. היא תהיי רקדנית-הבטן מיספר אחד בארץ", אומר הרקדן נוזום אורגול, ולדעתו מצטרפים רבים.

אומרת אמה מרטין: "כשהיא עולה לבימה אנשים נכנסים לאקסטוזה. עולים על השולחנות, זורקים עליה דולארים. היא יודעת לעשות תנועות ריקוד שאני לא מצליחה לעשות. כשאני מלמדת בנות בסטודיו וכינרת מגיעה, כולם מסתכלים איד היא רוקרת כדי שיוכלו לחקות אותה. אמרנו ידוע הציע לנו לחתום על חוזה

מדי ערב היא עולה לבימה לקול מחיאות-הכפיים של הקהל, לבר שם בכגר נוצץ הצמוד לגופה, שפתיה משוחות באזים צעקני, עיני השקר השחורות שלה מודגשות באיפור. היא מנענעת את גופה לקצב המוסיקה המיורחית והקהל הצופה בה יוצא מגידור.

למרות המוסיקה הרועמת היא יכולה לשמוע את קריאות החיבה של הקהל. אחדים לא מסתפקים בקריאות, הם מתקרבים אליה ומצמידים לגופה שיטריי-כסף. כשמסתיים הריקוד היא מחליפה את בניגודי-ההופעה וממחרת לביתה.

כינרת אליאס, ילדה יפהפיה בת שמונה, הלומדת בכיתה ג', היא רקדנית-הבטן המיקצועית הצעירה בעולם. לוחיה-הופעות שלה עמוס. תיבת-הרואר מפוצצת במיכתב-מעריצים, היא מרי ויחה למעלה מ-500 שקל להופעה, המחיר לא כולל את הטיפים הרבים שנדרפים לחייתה בכל הופעה.

כמו בכל סיפור של ילד-פלא גם מאחוריה עומרים ווגיהורים שאפתניים — אביה אורי, נגן בוזוקי, ואמה מרטין, בעלת סטודיו לריקודי-בטן ורקדנית מפורסמת בזכות עצמה, אחת מהטובות בארץ.

ההצלחה של כינרת פרצה את גבולות ארצנו והגיעה אף למצרים.

כינרת בדרך לבית-הספר

חשוב לדעת חשבון. טבע ואונליין

כינרת הם הסכימו להחליף את בית-הספר. כינרת עצמה אפילו שמחה על כך: "לא אהבתי ללמוד בבית-הספר הרתי. לא יכולתי להתלבש שם כמו שאני אוהבת, אם הייתי הולכת אחרי הלימודים במיכנסיים, ובנות מהכיתה היו רואות אותי, הן היו מלשינות למורה. חוץ מזה לא היו שם כנים, וכלי

מיקצוע זנותי, שלא מתאים למישפחה מסורתית כשלנו. אמרתי להם שאין לי ברירה, אחרת יצטרכו הם לדאוג לפרנסתי."

ההצלחה החלה להאר למרטין פנים. היא עלתה על דרך-המלך לא רק במישור המיקצועי והכלכלי, אלא גם במישור האישי. היא מצאה אהבה

כינרת ליר שולחנה-איפור

אני אוהבת להתאפר ולהתבשם"